

Ročník 1976

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 27

Vydána dne 18. listopadu 1976

Cena

OBSAH:

129. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o provádění důkazů v cizině ve věcech občanských a obchodních
130. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o právu použitelném pro dopravní nehody
131. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití
132. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Úmluvě o uznávání a výkonu rozhodnutí o vyživovací povinnosti
133. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Protokolu, kterým se mění a doplňuje Smlouva mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech, podepsaná v Praze dne 11. září 1956
- Oznámení o vydání obecných právních předpisů

129

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 23. srpna 1976

o Úmluvě o provádění důkazů v cizině ve věcech občanských a obchodních

Dne 18. března 1970 byla v Haagu na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém sjednána Úmluva o provádění důkazů v cizině ve věcech občanských a obchodních.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v Haagu dne 6. února 1975.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval s prohlášením k článku 18, podle něhož důkazy mohou být prováděny na území Československé socialistické republiky bez předchozího povolení na základě vzájemnosti a s prohlášením k článku 18, podle něhož diplomatický zástupce, konzulární úředník nebo komisionář oprávněný k provádění důkazů podle

článků 15, 16 a 17 může na základě vzájemnosti požádat o provedení procesního úkonu příslušný československý soud nebo československé státní notářství, jímž postoupí spis prostřednictvím ministerstva spravedlnosti České socialistické republiky v Praze nebo ministerstva spravedlnosti Slovenské socialistické republiky v Bratislavě.

Ratifikační listina Československé socialistické republiky byla uložena u ministerstva zahraničních věcí Nizozemského království, depozitáře Úmluvy, dne 12. května 1976.

Úmluva vstoupila pro Československou socialistickou republiku v platnost na základě svého článku 38 odst. 2 dnem 11. července 1976.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

O M L U V A

o provádění důkazů v cizině ve věcech občanských a obchodních

Smluvní státy této Úmluvy,

přejíce si usnadnit zasílání a vyřizování dožádání a umožnit sblížení různých způsobů, jichž se užívá k těmto účelům,

přejíce si zdokonalit vzájemnou součinnost justičních orgánů ve věcech občanských nebo obchodních,

rozhodly se uzavřít za tím účelem Úmluvu a dohodly se na těchto ustanoveních:

Č A S T I

Dožádání

Č l á n e k 1

Ve věcech občanských a obchodních může justiční orgán smluvního státu podle vlastních právních předpisů žádat cestou dožádání od příslušného orgánu jiného smluvního státu, aby byl proveden důkaz nebo jiný soudní úkon.

Dožádáním nelze žádat o provedení důkazu, který není určen pro použití v soudním řízení, které se koná nebo bude konat.

Vyraz „jiné soudní úkony“ nezahrnuje ani doručování soudních písemností, ani předběžných opatření a výkonu rozhodnutí.

Č l á n e k 2

Každý smluvní stát označí ústřední orgán, který je pověřen přijímat dožádání došla od justičního orgánu jiného smluvního státu a předat je příslušnému orgánu za účelem provedení. Organizace ústředního orgánu se řídí právem dožádaného státu.

Dožádání jsou zasílána ústřednímu orgánu dožádaného státu bez prostřednictví jiného úřadu tohoto státu.

Č l á n e k 3

Dožádání obsahuje tyto údaje:

- a) označení dožadujícího orgánu a pokud možno též dožádaného orgánu,
- b) označení a adresu účastníků, popř. jejich zástupců,
- c) povahu řízení, v němž se o provedení důkazu žádá s uvedením všech-potřebných skutečností,
- d) požadovaný důkaz nebo jiné soudní úkony, které mají být provedeny.

V odůvodněných případech bude dožádání obsahovat mimo jiné:

- a) jména a adresy osob, které mají být vyslechnuty,
- f) otázky, které mají být položeny vyslychaným osobám, nebo skutečností, o nichž mají být vyslechnuty,
- h) žádost, aby důkaz byl proveden pod přísahou nebo věrohodným ověřením, jakož i zvláštní formu, které má být použito,
- i) zvláštní způsob nebo řízení, jejichž použití se požaduje podle článku 9.

Dožádání může obsahovat též informace potřebné pro použití článku 11.

Ověření ani podobné formality nemohou být požadovány.

Č l á n e k 4

Dožádání musí být vyhotoveno v jazyku dožádaného orgánu nebo musí být připojen překlad do tohoto jazyka.

Každý členský stát však musí přijmout dožádání vyhotovené v jazyce francouzském nebo anglickém anebo je-li připojen překlad do jednoho z těchto jazyků, ledaže použil výhrady stanovené v článku 33.

Každý členský stát, který má více úředních jazyků a nemůže s ohledem na vnitrostátní právo přijímat dožádání v jednom z těchto jazyků pro celé své státní území, musí dát na vědomí prohlášením, v kterém jazyku má být dožádání vyhotoveno nebo přeloženo s ohledem na jeho provedení v určených částech jeho území. V případě, že povinnosti plynoucí z tohoto prohlášení, nebudou bez závažných důvodů splněny, jdou náklady za překlad do požadovaného jazyka na vrub dožadujícího státu.

Každý členský stát může prohlášením určit jazyk nebo jazyky jiné než jsou uvedeny v předcházejících odstavcích, ve kterých může být dožádání zasláno jeho ústřednímu orgánu.

Každý překlad připojený k dožádání musí být ověřen buď diplomatickým zástupcem nebo konzulem, anebo přisežným tlumočnickem nebo jinou osobou pověřenou k tomu v jedné z obou zemí.

Č l á n e k 5

Jestliže ústřední orgán má za to, že ustanovení Úmluvy nebyla dodržena, uvědomí o tom ne-

prodleně orgán dožadujícího státu, který mu zaslal dožádání, a sdělí námítky proti dožádání.

Článek 6

Jestliže orgán, jemuž bylo dožádání předáno, je nepřislušný, předá je z úřední povinnosti a bez odkladu orgánu, který je pro to příslušný podle práva dožádaného státu.

Článek 7

Dožadující orgán, požádá-li o to, bude informován o datu a místě, kde má být řízení uskutečněno, aby se ho mohl účastnit účastníci, mající na něm zájem, popřípadě i jejich zástupci. Toto sdělení se zašle přímo uvedeným účastníkům nebo jejich zástupcům, jestliže dožadující orgán o to požádá.

Článek 8

Každý smluvní stát může prohlásit, že justiční funkcionáři dožadujícího orgánu jiného smluvního státu mohou být přítomni při výkonu dožádání. Toto opatření může být podmíněno předchozím souhlasem příslušného orgánu, označeného státem, který prohlášení vydal.

Článek 9

Justiční orgán, který provádí dožádání, použije, pokud jde o procesní postup, práva svého státu.

Vyhoví však přání dožadujícího orgánu, aby se postupovalo podle zvláštní formy, ledaže by tato forma nebyla slučitelná s právním řádem dožádaného státu, nebo že by její použití nebylo možné buď s ohledem na soudní zvyklosti dožádaného státu nebo pro nesnáze v praxi.

Dožádání musí být provedeno urychleně.

Článek 10

Při vyřizování dožádání použije dožádaný orgán donucovacích prostředků v těch případech a v té míře, jež stanoví právo dožádaného státu při provádění dožádání jeho orgánů nebo na žádost účastníka, který na tom má zájem.

Článek 11

Dožádání se neprovede, jestliže osoba, již se týká, se dovolává osvobození nebo zákazu podat důkaz, které jsou stanoveny:

- a) buď právním řádem státu dožádaného,
- b) nebo právním řádem státu dožadujícího, je-li to uvedeno v dožádání, popřípadě potvrzeno dožadujícím orgánem na žádost dožádaného orgánu.

Kromě toho může každý smluvní stát prohlásit, že bude uznávat oprávnění a zákazy stanovené právním řádem jiných států než státu dožadujícího a dožádaného, a to v rozsahu stanoveném v takovém prohlášení.

Článek 12

Výkon dožádání může být odmítnut pouze tehdy, jestliže

- a) výkon v dožádaném státě nepatří do pravomoci justičních orgánů nebo
- b) dožádaný stát dojde k závěru, že vzhledem k povaze výkonu dožádání by byla dotčena jeho svrchovanost nebo bezpečnost.

Výkon nemůže být odmítnut jen proto, že vnitrostátní právo dožádaného státu stanoví pro daný případ výlučnou pravomoc, nebo proto, že nepřipouští uplatnění nároku žalobou.

Článek 13

Doklady o provedení dožádání zašle dožádaný orgán orgánu dožadujícímu stejnou cestou, jaká byla použita pro dožádání.

Nebylo-li dožádání provedeno zcela nebo zčásti, musí být dožadující orgán ihned vyrozuměn stejnou cestou, s uvedením důvodů.

Článek 14

Z výkonu dožádání nemůže vzniknout povinnost k náhradě poplatků nebo nákladů, bez ohledu na jejich povahu.

Dožádaný stát však může požadovat od dožadujícího státu náhradu odměn placených znalcům a tlumočnickům a nákladů spojených s použitím zvláštní formy vyžádané dožadujícím státem podle článku 9, odstavec 2.

Dožádaný orgán, podle jehož právního řádu jsou účastníci sami povinni zajistit důkazy, a který nemůže provést dožádání sám, může tím pověřit osobu k tomu způsobilou, souhlasí-li s tím dožadující orgán. Při vyžádání tohoto souhlasu oznámí dožádaný orgán přibližnou výši nákladů, kterou by si takový postup vyžádal. Udělí-li dožadující orgán svůj souhlas, bude povinen tyto náklady nahradit. Pokud takový souhlas neudělí, není dožadující orgán povinen tyto náklady hradit.

ČÁST II

Provádění dokazování prostřednictvím diplomatických zástupců, konzulárních úředníků a komisionářů

Článek 15

Diplomatický zástupce nebo konzulární úředník jednoho smluvního státu může ve věcech občanských nebo obchodních provádět na území jiného smluvního státu a v obvodu, kde vykonává své funkce, důkazy bez použití donucení k účelům řízení vedeného před soudem státu, který zastupuje, pokud jde o příslušníky tohoto státu.

Každý smluvní stát může prohlásit, že důkaz může být proveden diplomatickým zástupcem nebo konzulárním úředníkem jen tehdy, jestliže k tomu

na jejich žádost nebo žádost podanou jejich jménem přivoli příslušný orgán, který učiní toto prohlášení.

Článek 16

Diplomatický zástupce nebo konzulární úředník jednoho smluvního státu může na území jiného smluvního státu a v obvodu, kde vykonává své funkce, provádět důkazy bez použití donucení k účelům řízení vedeného před soudem státu, který zastupuje, i pokud jde o příslušníky státu, kde vykonává své funkce, nebo o příslušníky státu třetího, jestliže

- a) příslušný orgán určený státem, kde vykonává své funkce, k tomu dal povolení buď obecně nebo pro každý případ zvlášť a
- b) diplomatický zástupce nebo konzulární úředník dbá podmínek, které tento příslušný orgán stanovil ve svém povolení.

Každý smluvní stát může prohlásit, že důkazy podle tohoto článku mohou být prováděny bez předchozího povolení.

Článek 17

Ve věcech občanských a obchodních může každý, kdo je k tomu řádně zmocněn, provádět bez použití donucovacích prostředků na území některého smluvního státu důkazy ve věcech týkajících se řízení vedeného před soudem jiného smluvního státu, jestliže:

- a) dá k tomu příslušný orgán ustanovený státem, kde se úkon provádí, svolení buď obecně nebo pro každý jednotlivý případ a
- b) budou dodrženy podmínky, které stanovil příslušný orgán v tomto svolení.

Každý smluvní stát může prohlásit, že uvedené důkazy mohou být prováděny bez jeho předchozího souhlasu.

Článek 18

Každý smluvní stát může prohlásit, že diplomatický zástupce, konzulární úředník nebo komisionář oprávněný k provádění důkazů podle článků 15, 16 a 17 může se obrátit na příslušný orgán určený shora uvedeným státem se žádostí, aby mu byla poskytnuta potřebná pomoc při provádění důkazů s použitím donucení.

Jestliže příslušný orgán vyhoví takové žádosti, použije donucovacích prostředků, které jsou přiměřené a které jsou stanoveny pro řízení před vlastními orgány.

Článek 19

Příslušný orgán může při udělování souhlasu podle článků 15, 16 a 17 nebo prohlášení podle článku 18 stanovit podmínky, které pokládá za vhodné zejména pokud jde o hodinu, datum a místo provedení důkazu. Může též požadovat, aby tato hodina, datum a místo byly jí sděleny předem a včas;

v takovém případě může být zástupce shora uvedeného orgánu přítomen při provádění důkazu.

Článek 20

Při provádění důkazů podle některého z článků této části mohou být zúčastněné osoby právně zastoupeny.

Článek 21

Je-li diplomatický zástupce, konzulární úředník nebo komisionář oprávněn provést důkaz podle článku 15, 16 nebo 17,

- a) může provádět všechny důkazy, které nejsou neslučitelné s právem státu, kde se úkon provádí, nebo nejsou v rozporu se souhlasem uděleným na základě shora uvedených článků a za týchž podmínek vyslyšet pod přísahou nebo místopřisežně;
- b) každá žádost, aby se zúčastněná osoba dostavila k provedení důkazu nebo aby důkaz podala, je třeba sepsat v jazyce místa, kde má být dokazování provedeno, nebo opatřit překladem do tohoto jazyka s výjimkou případů, kdy se jedná o osobu, která není příslušníkem státu, kde se řízení koná;
- c) v předvolání se uvede, že předvolaný může být právně zastoupen a jde-li o stát, který neučinil prohlášení uvedené v článku 18, že není povinen se dostavit ani se účastnit provádění důkazů;
- d) dokazování může být provedeno způsobem stanoveným právem, kterého se použije u soudu, u něhož se vede řízení, jestliže tento způsob není zakázán právním řádem státu, kde se úkon provádí;
- e) osoba, na niž se důkazní povinnost vztahuje, může se odvolat na oprávnění a zákazy stanovené v článku 11.

Článek 22

Skutečnost, že důkaz nemohl být proveden podle ustanovení této části proto, že se mu zúčastněná osoba odmítla podrobit, nebrání tomu, aby o provedení důkazu bylo potom požádáno podle ustanovení první části.

ČÁST III

Všeobecná ustanovení

Článek 23

Každý stát může při podpisu, ratifikaci nebo přistoupení prohlásit, že nebude provádět dožádání, jejichž předmětem je řízení známé ve státech oblasti Common Law pod označením „pre-trial discovery of documents“.

Článek 24

Každý smluvní stát může pověřit kromě ústředního orgánu i jiné orgány, přičemž stanoví

rozsah jejich působnosti. Dožádání se však vždy mohou zasílat ústřednímu orgánu.

Federální státy mohou určit více ústředních orgánů.

Článek 25

Každý smluvní stát, kde platí více právních řádů, může pověřit orgány jednoho z těchto právních řádů výlučným oprávněním provádět dožádání podle této Úmluvy.

Článek 26

Každý smluvní stát, jehož ústavní předpisy to vyžadují, může od dožadujícího státu požadovat náhradu dožádání za použití prostředků k vynucení účasti při provedení důkazu, nákladů účasti takové osoby a nákladů za sepsání protokolu při provádění důkazu.

Použije-li některý stát ustanovení předchozího odstavce, může každý jiný smluvní stát požadovat od něho náhradu odpovídajících nákladů.

Článek 27

Ustanovení této Úmluvy nebrání tomu, aby smluvní stát

- a) prohlásil, že dožádání mohou být zasílána jeho justičním orgánům jinými cestami, než jak to stanoví článek 2;
- b) dovolil svými vnitřními předpisy nebo na základě praxe provádět úkony, na které se Úmluva vztahuje podle méně omezujících podmínek;
- c) dovolil svými vnitřními předpisy nebo na základě praxe i jiné způsoby provádění důkazů, než stanoví tato Úmluva.

Článek 28

Tato Úmluva nebrání tomu, aby se smluvní státy dohodly na odchylné úpravě:

- a) článku 2, pokud jde o způsoby odesílání dožádání;
- b) článku 4, pokud jde o používání jazyků;
- c) článku 8, pokud jde o přítomnost justičních funkcionářů při výkonu dožádání;
- d) článku 11, pokud jde o osvobození a zákazy svědecky vypovídat;
- e) článku 13, pokud jde o odesílání vyřízení dožádání;
- f) článku 14, pokud jde o úpravu nákladů;
- g) ustanovení části II.

Článek 29

Tato Úmluva nahradí ve vztazích mezi státy, které ji budou ratifikovat, články 8 až 16 Úmluvy o civilním řízení, podepsaných v Haagu dne 17. července 1905 a 1. března 1954, pokud tyto státy jsou smluvními stranami některé z těchto Úmluv.

Článek 30

Tato Úmluva se nedotýká použití článku 23 Úmluvy z roku 1905, ani článku 24 Úmluvy z roku 1954.

Článek 31

Dodatkových dohod mezi smluvními státy k Úmluvám z roku 1905 a 1954 lze použít také pro tuto Úmluvu, ledaže by se příslušné státy dohodly jinak.

Článek 32

Touto Úmluvou nejsou dotčeny úmluvy, jejichž stranami jsou nebo budou smluvní státy, a které obsahují ustanovení o otázkách upravených touto Úmluvou; tím nejsou dotčeny články 29 až 31.

Článek 33

Každý stát může při podpisu, ratifikaci nebo přístupu vyloučit zcela nebo zčásti použití ustanovení druhého odstavce článku 4, jakož i druhé kapitoly. Žádná jiná výhrada se nepřipouští.

Každý smluvní stát může kdykoliv odvolat výhradu, kterou učiní; účinnost výhrady zanikne šedesátý den po sdělení jejího odvolání.

Jakmile některý stát učiní výhradu, může každý jiný stát tím dotčený použít stejného postupu ve vztahu ke státu, který výhradu učinil.

Článek 34

Každý stát může kdykoliv vzít zpět či změnit své prohlášení.

Článek 35

Každý smluvní stát oznámí ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí buď při uložení ratifikační listiny nebo listiny o přístupu anebo později, orgány uvedené v článcích 2, 8, 24, 25.

Oznámní popřípadě za těchto podmínek

- a) pověření orgánů, na něž se diplomatická zastupci nebo konzulární úředníci musí obracet podle článku 16 a těch orgánů, které mohou udělit oprávnění nebo poskytnout pomoc podle článků 15, 16 a 18;
- b) pověření orgánů, které mohou dát komisionářní povolení podle článku 17 nebo poskytnout pomoc podle článku 18;
- c) prohlášení týkající se článků 4, 8, 11, 15, 16, 17, 18, 23 a 27;
- d) každé odvolání nebo změny shora uvedených pověření a prohlášení;
- e) každé odvolání výhrad.

Článek 36

Rozpory, k nimž by došlo mezi smluvními státy při použití této Úmluvy, se projednají diplomatickou cestou.

Článek 37

Tuto Úmluvu mohou podepsat státy zastoupené na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém.

Úmluva bude ratifikována a ratifikační listiny budou uloženy na ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Článek 38

Tato Úmluva vstoupí v platnost 60 dní po uložení třetí ratifikační listiny podle článku 37 odst. 2.

Úmluva vstoupí v platnost pro každý smluvní stát, který ji bude ratifikovat později, šedesátý den po uložení ratifikační listiny.

Článek 39

Každý stát nezastoupený na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém, který je členem Konference nebo Organizace spojených národů nebo její odborné organizace anebo smluvní stranou Statutu Mezinárodního soudního dvora, může přistoupit k této Úmluvě po jejím vstupu v platnost podle článku 36, odst. 1.

Listina o přístupu bude uložena na ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Úmluva vstoupí v platnost pro přistupující stát šedesátý den po uložení listiny o přístupu.

Přistoupení je účinné jen ve vztazích mezi přistupujícími státem a smluvními státy, které prohlásí, že s přistoupením souhlasí. Toto prohlášení bude uloženo na ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí, které zašle diplomatickou cestou jeho ověřený opis každému smluvnímu státu.

Úmluva vstoupí v platnost mezi přistupujícím státem a státem, který prohlásil, že přijímá tento přístup, šedesátý den po uložení prohlášení o tomto přijetí.

Článek 40

Každý stát může při podpisu, ratifikaci nebo přístupu prohlásit, že tato Úmluva se vztahuje na všechna území, která z hlediska mezinárodního zastupuje, nebo na jedno či více z nich. Toto prohlášení se stane účinným, jakmile Úmluva pro uvedený stát nabude platnosti.

Později musí být každé rozšíření platnosti

v tomto směru oznámeno ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Úmluva vstoupí v platnost pro území, jichž se rozšíření týká, šedesátý den po oznámení uvedeném v předchozím odstavci.

Článek 41

Tato Úmluva bude v platnosti 5 let ode dne vstupu v účinnost podle článku 38 odst. 1 též pro státy, které ji budou ratifikovat nebo k ní přistoupit později.

Úmluva bude mlčky obnovena vždy o 5 let, nebude-li vypovězena.

Výpověď bude oznámena nejpozději 6 měsíců před uplynutím 5letého období ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Výpověď se může omezit na některá území, na něž se Úmluva vztahuje.

Výpověď bude účinná jen pro stát, který ji notifikoval. Pro ostatní smluvní státy zůstane Úmluva v platnosti.

Článek 42

Ministerstvo zahraničních věcí Nizozemí oznámí státům uvedeným v článku 37, jakož i státům, které přistoupí podle ustanovení článku 39:

- a) podpisy a ratifikace uvedené v článku 37,
- b) datum, jímž tato Úmluva vstoupí v platnost podle ustanovení článku 38, odst. 1,
- c) přístupy podle článku 39 a datum, jímž nabudou účinnosti,
- d) rozšíření podle článku 40 a datum, jímž nabudou účinnosti,
- e) pověření, výhrady a prohlášení uvedená v článku 33 a 35,
- f) výpovědi podle článku 41 odst. 3.

Na důkaz čehož níže podepsaní, náležitě zmocnění, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno v Haagu, dne 18. března 1970 v anglickém a francouzském jazyku, přičemž oba texty mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu vlády Nizozemí a jehož ověřený opis bude předán diplomatickou cestou každému státu zastoupenému na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém.

130

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 23. srpna 1976

o Úmluvě o právu použitelném pro dopravní nehody

Dne 4. května 1971 byla v Haagu na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém sjednána Úmluva o právu použitelném pro dopravní nehody.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v Haagu dne 6. února 1975.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky

a prezident republiky ji ratifikoval. Ratifikační listina Československé socialistické republiky byla uložena u ministerstva zahraničních věcí Nizozemského království, depozitáře Úmluvy, dne 12. května 1976.

Úmluva vstoupila pro Československou socialistickou republiku v platnost na základě svého článku 17 odst. 2 dnem 11. července 1976.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Chňoupek v. r.

ÚMLUVA

o právu použitelném pro dopravní nehody

Smluvní státy této Úmluvy

prejice si stanovit společnou úpravu o právu rozhodném pro občanskoprávní mimosmluvní odpovědnost z dopravních nehod, rozhodly se uzavřít za tím účelem úmluvu a dohodly se na těchto ustanoveních:

Článek 1

Tato Úmluva určuje právo rozhodné pro občanskoprávní mimosmluvní odpovědnost z dopravních nehod bez ohledu na způsob řízení při jejím uplatnění.

Pro účely této Úmluvy se považuje za dopravní nehodu nehoda, na níž se podílí jedno nebo více vozidel bez ohledu, zda jsou poháněna motorem či nikoliv, a jež souvisí s dopravou na veřejných silnicích, na pozemcích přístupných veřejnosti nebo na soukromých pozemcích, na něž mají právo přístupu určité osoby.

Článek 2

Tato Úmluva se nevztahuje

1. na odpovědnost výrobců, prodávajících nebo opravců vozidel;
2. na odpovědnost vlastníka dopravní cesty nebo jiné osoby, která je povinna zajistit udržování cesty nebo bezpečnost jejích uživatelů;
3. na odpovědnost třetích osob s výjimkou odpovědnosti vlastníka a provozovatele vozidla;
4. na postih mezi odpovědnými osobami;
5. na postih a přechod práv týkajících se pojišťitelů;
6. na žaloby a postihy náležející sociálně zajišťujícím a podobným institucím nebo veřejným automobilovým fondům nebo proti nim a na jakékoliv vyloučení odpovědnosti stanovené právem, jímž se tyto instituce spravují.

Článek 3

Rozhodným právem jsou vnitřní předpisy státu, na jehož území došlo k nehodě.

Článek 4

Pokud nevyplývá z článku 5 něco jiného, jsou stanoveny tyto výjimky z ustanovení článku 3:

- a) Účastní-li se na nehodě pouze jedno vozidlo, jež je registrováno v jiném státě, než kde došlo k nehodě, jsou rozhodné vnitřní předpisy státu registrace pro určení odpovědnosti
 - ve vztahu k řidiči, vlastníku nebo jiné osobě, mající právo k vozidlu, bez ohledu na jejich bydliště.
 - ve vztahu k postižené osobě, kterou je cestující, jehož bydliště je v jiném státě, než kde došlo k nehodě.
 - ve vztahu k postižené osobě nacházející se mimo vozidlo v místě nehody, jestliže má bydliště ve státu registrace.

V případě, že jsou postiženy dvě osoby nebo více osob, určí se rozhodné právo pro každou z nich odděleně.

- b) Podílejí-li se na nehodě dvě vozidla nebo více vozidel, platí ustanovení písm. a) pouze v případě, že všechna vozidla jsou registrována v téže státu.
- c) Jestliže jedna osoba nebo více osob nacházejících se na místě nehody mimo vozidlo nebo vozidla se podílí na nehodě, ustanovení písm. a) a b) platí pouze, jestliže všechny tyto osoby mají trvalý pobyt ve státu registrace.

Totéž platí, i když tyto osoby jsou rovněž postiženy nehodou.

Článek 5

Právem rozhodným podle článku 3 a 4 pro odpovědnost ve vztahu k cestujícímu se řídí též odpovědnost za škodu na věcech přepravovaných ve vozidle, jež buď náleží cestujícímu, nebo mu byly svěřeny.

Právem rozhodným podle článku 3 a 4 pro odpovědnost ve vztahu k vlastníku vozidla se řídí odpovědnost za škodu na jiných věcech přepravovaných ve vozidle, než jsou věci, na něž se vztahuje předchozí odstavec.

Odpovědnost za škody na věcech mimo vozidlo nebo vozidla se řídí vnitřním právem státu, na jehož území došlo k nehodě. Avšak odpovědnost za škodu na osobních věcech náležejících postižené osobě nacházející se mimo vozidlo nebo vozidla se řídí vnitřním právem státu registrace, jestliže toto právo bylo rozhodné pro odpovědnost vůči poškozenému podle článku 4.

Článek 6

Nejsou-li vozidla registrována nebo jsou-li registrována v několika státech, je rozhodující místo

práva státu registrace, právo státu, ve kterém mají obvyklé stanoviště. Totéž platí, jestliže ani vlastník, ani osoba, která vozidlo drží nebo jím nakládá, ani řidič vozidla nemá v době nehody své bydliště ve státu registrace.

Článek 7

Bez ohledu na právo rozhodné pro stanovení odpovědnosti, přihlíží se vždy k předpisům o řízení a bezpečnosti dopravy platným v místě a v době nehody.

Článek 8

Rozhodné právo určuje zejména

1. podmínky a rozsah odpovědnosti;
2. důvody vylučující odpovědnost, jakékoliv omezení odpovědnosti a její dělení;
3. vznik a povahu škody, jež má být nahrazena;
4. způsob a rozsah náhrady škody;
5. možnost přechodu práva na náhradu škody;
6. osoby, které škodu utrpěly a které mají nárok na její náhradu;
7. odpovědnost pro provozovatele vozidla za svého zaměstnance;
8. promlčení a zánik práva uplynutím doby včetně pravidel počítání počátku, přerušení nebo stažení této doby.

Článek 9

Poškozené osoby mají právo žalovat přímo pojištětele odpovědné osoby, jestliže jim toto právo náleží podle práva rozhodného podle článku 3, 4 nebo 5.

Je-li podle článku 4 nebo 5 rozhodný právní řád státu registrace a tento právní řád nepřiznává právo na přímou žalobu, toto právo nicméně vzniká, jestliže vyplývá z vnitřních předpisů státu, kde došlo k dopravní nehodě.

Jestliže toto právo nepřísluší podle žádného z těchto právních řádů, vzniká nicméně, jestliže to stanoví právní řád, jímž se řídí pojistná smlouva.

Článek 10

Použití práva rozhodného podle této Úmluvy lze odmítnout pouze v případě, kdy jeho použití je zjevně v rozporu s veřejným pořádkem.

Článek 11

Použití článků 1 až 10 této Úmluvy není závislé na podmínce vzájemnosti. Úmluvy se použije i v případě, kdy rozhodným právem je právo státu, který není smluvní stranou této Úmluvy.

Článek 12

Každý územní celek, jenž tvoří součást státu, který nemá sjednocený právní řád, se považuje za

stát pro účely článku 2 až 11, jestliže má vlastní právní úpravu, pokud jde o občanskoprávní mimo-smluvní odpovědnost z dopravních nehod.

Článek 13

Stát, který nemá sjednocenou právní úpravu, není povinen použít této Úmluvy na nehody, k nimž dojde na jeho území, jestliže se týkají pouze vozidel registrovaných v územních jednotkách tohoto státu.

Článek 14

Stát, který nemá sjednocenou právní úpravu, může prohlásit při podpisu, ratifikaci nebo přístupu k této Úmluvě, že tato se vztahuje na všechny jeho právní úpravy nebo jen na jednu nebo několik těchto právních úprav a může kdykoliv později pozměnit své prohlášení novým prohlášením.

Toto prohlášení musí být sděleno ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí a musí výslovně určit, na které právní úpravy se Úmluva vztahuje.

Článek 15

Tato Úmluva se nedotýká jiných zvláštních úmluv, jež smluvní státy uzavřely nebo uzavřou za účelem úpravy občanskoprávní mimosmluvní odpovědnosti z uvedených dopravních nehod.

Článek 16

Tuto Úmluvu mohou podepsat státy zastoupené na XI. zasedání Haagské konference mezinárodního práva soukromého.

Úmluva bude ratifikována a ratifikační listiny budou uloženy na ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Článek 17

Tato Úmluva vstoupí v platnost šedesátého dne po uložení třetí ratifikační listiny podle článku 18 odstavec 2.

Úmluva nabude platnosti pro každý smluvní stát, který ji ratifikuje později, šedesátý den po uložení ratifikační listiny.

Článek 18

Každý stát nezastoupený na XI. zasedání Haagské konference mezinárodního práva soukromého, který je členem této Konference, nebo Organizace spojených národů, nebo její odborné organizace anebo smluvní stranou Statutu Mezinárodního soudního dvora, může přistoupit k této Úmluvě po jejím vstupu v platnost podle čl. 17 odstavec 1.

Listina o přístupu bude uložena na ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Úmluva vstoupí v platnost pro přistupující stát šedesátý den po uložení listiny o přístupu.

Přistoupení je účinné jen ve vztazích mezi přistupujícím státem a smluvními státy, které pro-

hlásí, že s přístupem souhlasí. Toto prohlášení bude uloženo na ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí, které zašle diplomatickou cestou jeho ověřený opis každému smluvnímu státu.

Úmluva vstoupí v platnost mezi přistupujícím státem a státem, jenž prohlásil, že souhlasí s tímto přístupem, šedesátý den po uložení prohlášení o tomto souhlasu.

Článek 19

Každý stát může při podpisu, ratifikaci nebo přístupu prohlásit, že tato Úmluva se vztahuje na všechna území, která zastupuje v mezinárodních vztazích nebo na jedno či více z nich. Toto prohlášení se stane účinným dnem, kdy Úmluva nabude pro uvedený stát platnosti.

Po této době musí být každé rozšíření platnosti v tomto směru oznámeno ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Úmluva vstoupí v platnost pro území, jichž se rozšíření týká, šedesátý den po oznámení uvedeném v předchozím odstavci.

Článek 20

Tato Úmluva bude platit pět let ode dne nabytí účinnosti podle článku 17 odstavec 1 též pro státy, které ji ratifikovaly nebo k ní přistoupily později.

Úmluva bude mlčky obnovena vždy o pět let, nebude-li vypovězena.

Výpověď lze omezit jen na určitá území, na něž se Úmluva vztahuje.

Výpověď bude účinná jen pro stát, který ji oznámil. Pro ostatní smluvní státy zůstane Úmluva v platnosti.

Článek 21

Ministerstvo zahraničních věcí Nizozemí oznámí státům uvedeným v článku 16 a státům, které přistoupí k Úmluvě podle ustanovení článku 18

- a) podpisy a ratifikace podle článku 16,
- b) dobu, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost podle článku 17 odstavec 1,
- c) přístupy podle článku 18 a dobu, kdy nabudou účinnosti,
- d) prohlášení podle článku 14 a 19,
- e) výpovědi podle článku 20 odstavec 3.

Na důkaz toho níže podepsaní zástupci, náležitě zmocnění podepsali tuto Úmluvu.

Sepsáno v Haagu dne 4. května 1971 v jazyce francouzském a anglickém, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu vlády Nizozemí a jehož ověřený opis bude předán diplomatickou cestou každému státu, zastoupenému na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém.

131

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 23. srpna 1976

o Úmluvě o uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití

Dne 1. června 1970 byla v Haagu na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém sjednána Úmluva o uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v Haagu dne 6. února 1975.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval s výhradou k článku 19 odst. 1, podle níž si Československá socialistická republika vyhrazuje právo neuznat rozvod nebo zrušení manželského soužití mezi dvěma manžely, kteří v době rozhodnutí byli výlučně jejími státními občany, postupovalo-li se podle práva jiného než toho, které určuje československé mezinárodní právo soukromé, pokud by postup po-

dle tohoto práva nevedl k témuž výsledku, jako kdyby se postupovalo podle uvedeného právního řádu, a s výhradou k článku 24, podle níž se Úmluva nebude vztahovat na rozvody nebo na zrušení manželského soužití, k nimž došlo před vstupem Úmluvy v platnost pro Československou socialistickou republiku.

Ratifikační listina Československé socialistické republiky byla uložena u ministerstva zahraničních věcí Nizozemského království, depozitáře Úmluvy, dne 12. května 1976.

Úmluva vstoupila pro Československou socialistickou republiku v platnost na základě svého článku 27 odst. 2 dnem 11. července 1976.

Český překlad Úmluvy se vyhlašuje současně.

Ministr:

Ing. Cháoupek v. r.

ÚMLUVA

o uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití

Smluvní státy této Úmluvy, přejíce si usnadnit uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití, ke kterým došlo na jejich území, rozhodly se uzavřít za tím účelem Úmluvu a dohodly se na těchto ustanoveních:

Článek 1

Tato Úmluva se vztahuje na uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití v jednom smluvním státě, k nimž došlo v druhém smluvním státě v důsledku soudního nebo jiného v tomto státě úředně uznaného řízení, a které tam mají zákonnou platnost.

Úmluva se nevztahuje na výroky o vině, ani na jiné vedlejší výroky uvedené v rozhodnutí o rozvodu nebo zrušení manželského soužití, zejména se nevztahuje na výrok o peněžitých závazcích nebo péči o děti.

Článek 2

Pokud z jiných ustanovení této Úmluvy nevyplývá něco jiného, budou tyto rozvody a zrušení manželského soužití uznávány ve všech smluvních státech, jestliže ve státě, ve kterém byl podán návrh na rozvod nebo zrušení manželského soužití ke dni podání žádosti:

1. měl odpůrce své bydliště, nebo

2. navrhovatel tam měl své bydliště a mimo to byla splněna jedna z těchto podmínek:

- a) toto bydliště nebylo kratší než 1 rok před podáním návrhu;
- b) manželé tam měli poslední společné bydliště, nebo

3. oba manželé byli příslušníky tohoto státu, nebo

4. navrhovatel byl příslušníkem tohoto státu a mimo to byla splněna jedna z těchto podmínek:

- a) navrhovatel tam měl své bydliště, nebo
- b) tam měl své bydliště nepřetržitě po dobu jednoho roku alespoň částečně obsaženou ve dvouletém období předcházejícím podání návrhu, nebo

5. navrhovatel ve věci rozvodu byl příslušníkem tohoto státu a mimo to byly splněny obě tyto další podmínky:

- a) navrhovatel byl přítomen v tomto státě ke dni podání návrhu a
- b) manželé měli poslední společné bydliště ve státě, jehož právo v době podání návrhu neuznávalo rozvod.

Článek 3

Jestliže pravomoc ve věci rozvodu nebo zrušení manželského soužití může být ve státu původu založena na bydlišti, pak výrazem „bydliště“ v článku 2 se rozumí bydliště ve smyslu, v jakém je tento název chápán v uvedeném státu.

Předcházející odstavce se však nevztahuje na bydliště manželky, jestliže je podle zákona odvozeno od bydliště jejího manžela.

Článek 4

Jestliže došlo k protinávruhu, budou rozvod nebo zrušení manželského soužití povoleny na základě původního návrhu nebo protinávruhu za předpokladu, že návrh nebo protinávrh splňují podmínky článku 2 nebo 3.

Článek 5

Jestliže se zrušení manželského soužití změní ve smyslu ustanovení této Úmluvy ve státu původu na rozvod, nelze uznání rozvodu odmítnout z důvodu, že v době zahájení rozvodového řízení nebyly splněny podmínky stanovené ve článku 2 nebo 3.

Článek 6

Jestliže odpůrce byl v řízení činný, jsou orgány státu, ve kterém se o uznání rozvodu nebo zrušení manželského soužití žádá, vázány skutkovými zjištěními, na nichž byla založena pravomoc.

Uznání rozvodu nebo zrušení manželského soužití nelze odmítnout z toho důvodu, že

- a) podle právního řádu státu, kde se o takové

uznání žádá, by nebyl rozvod nebo zrušení manželského soužití při použití stejných skutečností přípustný;

- b) bylo použito jiného práva než toho, kterého se mělo použít podle pravidel mezinárodního práva soukromého tohoto státu.

S výhradou toho, co je nezbytné k uplatnění dalších ustanovení této Úmluvy, nemohou orgány státu, kde se o uznání rozvodu nebo zrušení manželského soužití žádá, přezkoumávat rozhodnutí ve věci samé.

Článek 7

Smluvní státy mohou odmítnout uznání rozvodu mezi manžely, kteří v době kdy k němu došlo, byli výlučně příslušníky států, jejichž zákonodárství rozvod nezná.

Článek 8

Jestliže s přihlédnutím ke všem okolnostem nebyla vykonána náležitá opatření, aby odpůrce byl informován o návrhu na rozvod nebo zrušení manželského soužití, nebo jestliže odpůrce nemohl uplatnit svá práva, může být uznání rozvodu nebo zrušení manželského soužití odmítnuto.

Článek 9

Smluvní státy mohou odmítnout uznání rozvodu nebo zrušení manželského soužití, jestliže jsou neslučitelné s dřívějším rozhodnutím týkajícím se manželského stavu účastníků a takové rozhodnutí bylo vyneseno ve státě, v němž se o uznání žádá, nebo v němž bylo uznáno anebo v němž jsou splněny podmínky pro uznání.

Článek 10

Smluvní státy mohou odmítnout uznání rozvodu nebo zrušení manželského soužití, je-li takové uznání zjevně neslučitelné s jejich veřejným pořádkem.

Článek 11

Stát, který je povinen uznat rozvod na základě této Úmluvy, nemůže žádnému z manželů zakázat uzavření nového manželství z důvodů, že právo jiného státu tento rozvod neuznává.

Článek 12

Rízení o rozvod nebo zrušení manželského soužití může být v každém smluvním státě zastaveno, jestliže manželský stav některého z účastníků je předmětem řízení v jiném smluvním státě.

Článek 13

Pokud jde o rozvody nebo zrušení manželského soužití, které byly povoleny nebo o jejichž uznání se žádá ve smluvních státech, jež v této oblasti mají dva nebo více právních řádů platících v různých územních celcích,

1. každý odkaz na právo státu původu znamená odkaz na právo území, na němž došlo k rozvodu nebo zrušení manželského soužití;
2. každý odkaz na právo uznávajícího státu znamená odkaz na právo soudu, kde se koná řízení; a
3. každý odkaz na bydliště nebo pobyt ve státě původu znamená odkaz na bydliště nebo pobyt na území, na kterém došlo k rozvodu nebo zrušení manželského soužití.

Článek 14

Jestliže stát původu má v oblasti rozvodů nebo zrušení manželského soužití dva nebo více právních řádů platících v různých územních celcích, potom pro účely článku 2 a 3

1. platí článek 2, odst. 3 za předpokladu, že oba manželé byli příslušníky státu, jehož součástí je územní celek, ve kterém došlo k rozvodu nebo zrušení manželského soužití bez ohledu na trvalý pobyt manželů;
2. platí článek 2, odst. 4 a 5 za předpokladu, že návrhové byl příslušníkem státu, jehož součástí je územní celek, ve kterém došlo k rozvodu nebo zrušení manželského soužití.

Článek 15

Pokud jde o smluvní stát, který má v oblasti rozvodu nebo zrušení manželského soužití dva nebo více právních řádů platných pro různé kategorie osob, každý odkaz na právo tohoto státu znamená odkaz na právní řád, stanovený právem tohoto státu.

Článek 16

Jestliže při provádění této Úmluvy je třeba brát v úvahu právo jiného státu (ať již je smluvní stranou této Úmluvy či nikoliv) než státu původu nebo uznávajícího státu, a právo tohoto státu má v oblasti rozvodu nebo zrušení manželského soužití dva nebo více právních řádů s územní nebo osobní působností, je třeba se odvolat na právní řád, stanovený právem tohoto státu.

Článek 17

Tato Úmluva nebrání smluvnímu státu, aby při uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití, k nimž došlo v cizině, použil právní předpisy příslušnější pro toto uznání.

Článek 18

Tato Úmluva se nedotýká použití jiných úmluv, jejichž stranami jsou nebo budou jeden nebo více smluvních států, jestliže obsahují ustanovení o věcech upravených touto Úmluvou.

Smluvní státy však neuzavřou v této věci jiné úmluvy, jež by byly neslučitelné s úpravou podle této Úmluvy, ledaže by to bylo odůvodněno zvláště-

ními důvody, které vyplývají z územních nebo jiných svazků; bez ohledu na ustanovení takových úmluv jsou smluvní státy povinny uznat ve smyslu této Úmluvy rozvody a zrušení manželského soužití, k nimž došlo ve smluvních státech, které nejsou stranami takových jiných úmluv.

Článek 19

Nejpozději při ratifikaci nebo přístupu si může každý stát vyhradit právo

1. neuznat rozvod nebo zrušení manželského soužití mezi dvěma manžely, kteří v době rozhodnutí byli výlučně jeho státními příslušníky, postupovalo-li se podle práva jiného než toho, které určuje jeho mezinárodní právo soukromé, pokud by postup podle tohoto práva nevedl k témuž výsledku, jako kdyby se postupovalo podle uvedeného právního řádu;
2. neuznat rozvod mezi manžely, kteří v době rozhodnutí měli oba trvalé bydliště ve státech, jejichž právní řády neznají rozvod. Stát, který uplatní výhradu uvedenou v tomto odstavci, nebude moci odmítnout uznání podle článku 7.

Článek 20

Smluvní stát, jehož právní řád nezná rozvod, může nejpozději při ratifikaci nebo při přístupu vyhradit si právo neuznat rozvod, jestliže byl v době, kdy k rozvodu došlo, jeden z manželů příslušníkem státu, jehož právní řád rozvod neuznává.

Tato výhrada bude mít účinek pouze do doby, než právní řád státu, který ji uplatňuje, nezavede rozvod.

Článek 21

Smluvní stát, jehož právní řád nezná zrušení manželského soužití, může nejpozději při ratifikaci nebo při přístupu si vyhradit právo neuznat zrušení manželského soužití, jestliže v době, kdy došlo ke zrušení manželského soužití, byl jeden z manželů příslušníkem smluvního státu, jehož právní řád nezná zrušení manželského soužití.

Článek 22

Smluvní stát může kdykoliv prohlásit, že některé skupiny osob, jež mají jeho státní příslušnost, nemusí se považovat pro účely této Úmluvy za jeho státní příslušníky.

Článek 23

Smluvní stát, který má v oblasti rozvodů nebo zrušení manželského soužití dva nebo více právních řádů, může při podpisu, ratifikaci nebo při přístupu prohlásit, že tato Úmluva se vztahuje na všechny tyto právní řády nebo pouze na jeden nebo několik z nich a může kdykoliv toto prohlášení pozměnit prohlášením jiným.

Tato prohlášení se oznámí ministerstvu za-

hraničních věcí Nizozemí a bude v nich výslovně uvedeno vymezení právních řádů, na něž se Úmluva vztahuje.

Smluvní stát může odmítnout uznání rozvodu nebo zrušení manželského soužití, jestliže ke dni, kdy se uznání vyžaduje, nelze Úmluvu uplatnit na právní řád, na jehož základě došlo k tomuto rozvodu nebo zrušení manželského soužití.

Článek 24

Tato Úmluva se použije bez ohledu na dobu, kdy došlo k rozvodu nebo k zrušení manželského soužití.

Smluvní stát si však může nejpozději při ratifikaci nebo při přístupu vyhradit, že tato Úmluva se nebude vztahovat na rozvody nebo zrušení manželského soužití, k nimž došlo přede dnem, kdy Úmluva v tomto státu vstoupila v platnost.

Článek 25

Nejpozději při ratifikaci nebo při přístupu může každý stát učinit jednu nebo více výhrad stanovených v článcích 19, 20, 21 a 24 této Úmluvy. Jiné výhrady se nepřipouštějí.

Při oznámení o rozšíření Úmluvy podle článku 29 může smluvní stát rovněž učinit jednu nebo více uvedených výhrad s účinkem omezeným na území nebo některá z území, na něž se rozšíření vztahuje.

Každý smluvní stát může kdykoliv zrušit výhradu, kterou předtím učinil. Zrušení této výhrady oznámí ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Účinek výhrady skončí šedesátého dne po oznámení uvedeném v předchozím odstavci.

Článek 26

Tato Úmluva je otevřena k podpisu státům zastoupeným na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém.

Úmluva podléhá ratifikaci a ratifikační listiny budou uloženy u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí.

Článek 27

Tato Úmluva vstoupí v platnost šedesátého dne po uložení třetí ratifikační listiny podle článku 26 odstavec 2.

Úmluva vstoupí v platnost pro každý stát, který ji bude ratifikovat později, šedesátý den po uložení ratifikační listiny.

Článek 28

Stát nezastoupený na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém, který je členem této Konference nebo Organizace spojených národů nebo členem její odborné organizace nebo smluvní stranou Statutu mezinárodního soudního dvora, může přistoupit k této Úmluvě

po jejím vstupu v platnost podle článku 27 odstavec 1.

Listina o přístupu bude uložena u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí.

Přístup je účinný pouze ve vztazích mezi přistupujícími státy a smluvními státy, které prohlásí, že s přístupem souhlasí. Toto prohlášení bude uloženo u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí, které zašle diplomatickou cestou každému smluvnímu státu jeho ověřený opis.

Úmluva vstoupí v platnost mezi přistupujícími státy a státem, jenž prohlásil, že s přístupem souhlasí, šedesátého dne po uložení prohlášení o souhlasu.

Článek 29

Každý stát může při podpisu, ratifikaci nebo přístupu prohlásit, že tato Úmluva se vztahuje na všechna území, jež z mezinárodního hlediska zastupuje, nebo na jedno či několik z nich. Toto prohlášení se stane účinným v době, kdy Úmluva pro tento stát nabude platnost.

Po této době musí být každé rozšíření této působnosti oznámeno ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Rozšíření má účinek pouze ve vztazích se smluvními státy, které prohlásí, že souhlasí s tímto rozšířením. Toto prohlášení bude uloženo u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí, které zašle každému smluvnímu státu diplomatickou cestou jeho ověřený opis.

Rozšíření nabude účinnosti ve všech případech šedesátého dne po uložení prohlášení o souhlasu.

Článek 30

Tato Úmluva bude platit pět let ode dne vstupu v platnost podle článku 27 odstavec 1, a to i pro státy, které ji budou později ratifikovat nebo k ní později přistoupí.

Nedojde-li k výpovědi, prodlouží se mlčky platnost Úmluvy vždy o pět let.

Výpověď musí být oznámena alespoň šest měsíců před uplynutím pětiletého období ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí. Výpověď lze omezit na některá území, na něž se Úmluva vztahuje.

Účinky výpovědi se omezují pouze na stát, který Úmluvu vypověděl. Pro ostatní smluvní státy zůstává Úmluva v platnosti.

Článek 31

Ministerstvo zahraničních věcí Nizozemí oznámí státům uvedeným v článku 26 a státům, které přistoupí k Úmluvě podle ustanovení článku 28

- a) podpisy a ratifikace podle článku 26,
- b) dobu kdy tato Úmluva vstoupí v platnost podle článku 27 odstavec 1,

- c) přístupy podle článku 28 a dobu jejich účinnosti,
- d) rozšíření podle článku 29 a dobu jejich účinnosti,
- e) výpovědi podle článku 30,
- f) výhrady a zrušení výhrad podle článku 19, 20, 21, 24 a 25,
- g) prohlášení podle článku 22, 23, 28 a 29.

Na důkaz čehož, níže podepsaní zástupci, patřičně zmocnění, podepsali tuto Úmluvu.

Dáno v Haagu dne 1. června 1970 v jazyce francouzském a anglickém, přičemž obě znění mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archivu vlády Nizozemí a jehož ověřený opis bude předán diplomatickou cestou každému státu, zastoupenému na XI. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém.

132

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 23. srpna 1976

o Úmluvě o uznávání a výkonu rozhodnutí o vyživovací povinnosti

Dne 2. října 1973 byla v Haagu na XII. zasedání Haagské konference o mezinárodním právu soukromém sjednána Úmluva o uznávání a výkonu rozhodnutí o vyživovací povinnosti.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v Haagu dne 6. února 1975.

S Úmluvou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval s výhradou k článku 26 odst. 2 písm. a) a b), podle níž si Československá socialistická republika vyhrazuje právo neuznat nebo nevykonat rozhodnutí nebo smíry o vyživovací

povinnosti podle článku 26 bod 2 písm. a) a b) Úmluvy, neboť československý právní řád nezná vyživovací povinnost mezi osobami v něm uvedenými.

Ratifikační listina Československé socialistické republiky byla uložena u ministerstva zahraničních věcí Nizozemského království, depozitářem Úmluvy, dne 12. května 1976.

Úmluva vstoupila pro Československou socialistickou republiku v platnost na základě svého článku 35 odst. 1 dnem 1. srpna 1976.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Cháoupek v. r.

ÚMLUVA

o uznávání a výkonu rozhodnutí o vyživovací povinnosti

Smluvní státy této Úmluvy

přejíce si přijmout společná ustanovení upravující vzájemné uznávání a výkon rozhodnutí o vyživovací povinnosti k dospělým,

přejíce si uvést tato ustanovení do souladu s Úmluvou z 15. dubna 1958 o uznávání a výkonu rozhodnutí o vyživovací povinnosti k dětem,

rozhodly se za tím účelem uzavřít Úmluvu a dohodly se na těchto ustanoveních:

Č Á S T I

Rozsah Úmluvy

Č l á n e k 1

Tato Úmluva se vztahuje na rozhodnutí, vydaná soudním nebo správním orgánem smluvního státu o vyživovací povinnosti ze vztahů rodinných, rodičovských, manželských nebo švagrovských, včetně vyživovací povinnosti k dětem narozeným mimo manželství, mezi:

1. osobou, které přísluší nárok na výživné a osobou povinnou poskytovat výživné, nebo

2. osobou povinnou poskytovat výživné a veřejnou institucí, která se domáhá náhrady příspěvku poskytnutého osobě, které přísluší nárok na výživné.

Tato Úmluva se vztahuje také na smíry mezi týmiž účastníky, které v uvedených věcech uzavřou soudní nebo správní orgány anebo které budou uzavřeny před těmito orgány (dále jen „smíry“).

Č l á n e k 2

Tato Úmluva se vztahuje na rozhodnutí nebo smíry bez ohledu, jak budou označeny.

Vztahuje se také na rozhodnutí nebo smíry, jimiž se mění dřívější rozhodnutí či smíry, a to i v tom případě, že pocházejí z nesmluvního státu.

Tato Úmluva se použije bez ohledu na mezinárodní nebo vnitrostátní povahu nároku na výživné a bez ohledu na státní občanství nebo bydliště účastníků.

Č l á n e k 3

Jestliže se rozhodnutí nebo smír netýká pouze vyživovací povinnosti, omezí se účinnost Úmluvy na tu část rozhodnutí nebo smíru, která se vztahuje na vyživovací povinnost.

Č Á S T II

Podmínky uznání a výkonu rozhodnutí

Č l á n e k 4

Rozhodnutí vydané ve smluvním státě bude uznáno nebo vykonáno v jiném smluvním státě:

1. bylo-li vydáno orgánem, příslušným podle článku 7 nebo 8, a

2. nemůže li již být ve státě, v němž bylo vydáno, napadeno řádným opravným prostředkem.

Předběžně vykonatelná rozhodnutí a předběžná opatření lze v dožádaném státě uznat a vykonat, i když podléhají řádným opravným prostředkům, jestliže mohou být v tomto státě vydána a vykonána.

Č l á n e k 5

Uznání nebo výkon rozhodnutí však mohou být odmítnuty:

1. je-li uznání nebo výkon rozhodnutí zjevně neslučitelný s veřejným pořádkem dožádaného státu, nebo

2. bylo-li rozhodnutí dosaženo podvodem, k němuž došlo v souvislosti s řízením, nebo

3. jestliže před orgánem dožádaného státu probíhá řízení mezi týmiž účastníky a o téže věci, přičemž toto řízení bylo zahájeno jako prvé, nebo

4. je-li rozhodnutí neslučitelné s rozhodnutím vydaným mezi týmiž účastníky a v téže věci buď v dožádaném státě nebo v jiném státě, v tomto druhém případě jen pokud splňuje podmínky vyžadované pro uznání nebo výkon v dožádaném státě.

Č l á n e k 6

Bez zřetele na ustanovení článku 5 bude rozhodnutí pro zmeškání uznáno nebo vykonáno jen pokud účastníkovi, který se k jednání nedostavil, bylo podle práva státu, jehož orgán rozhodnutí vydal, doručeno oznámení o zahájení řízení včetně vyrozumění o podstatě nároku, přičemž je třeba přihlídnout k tomu, zda účastník měl dostatek času k tomu, aby se v řízení mohl bránit.

Č l á n e k 7

Orgán státu, v němž bylo rozhodnutí vydáno, je třeba považovat za příslušný podle této Úmluvy

1. jestliže povinný nebo oprávněný měl v době

zahájení řízení své bydliště ve státě, v němž bylo rozhodnutí vydáno, nebo

2. jestliže povinný i oprávněný byli v době zahájení řízení občany státu, v němž bylo rozhodnutí vydáno, nebo

3. jestliže se odpůrce podrobil pravomoci tohoto orgánu buď výslovně, nebo s tím, že se vyjádřil ve věci samé, aniž namítl nedostatek pravomoci.

Článek 8

Bez zřetele na ustanovení článku 7, orgán smluvního státu, který vydal rozhodnutí o nároku na výživné, je třeba považovat za příslušný ve smyslu této Úmluvy, jestliže nárok na výživné je založen na rozvodu manželství, zrušení manželského soužití nebo prohlášení, že manželství je neplatné anebo že nevzniklo, vydaném orgánem toho státu, jehož pravomoc v této věci byla uznána podle právního řádu dožádaného státu.

Článek 9

Orgán dožádaného státu je vázán skutkovými zjištěními, na kterých orgán státu, kde rozhodnutí bylo vydáno, založil svou pravomoc.

Článek 10

Jestliže rozhodnutí o výživném se dotýká několika právních důvodů a jestliže je nelze uznat nebo vykonat jako celek, orgán dožádaného státu použije této Úmluvy na tu část rozhodnutí, která může být uznána nebo vykonána.

Článek 11

Byla-li v rozhodnutí stanovena povinnost platit výživné periodickými platbami, nařídí se výkon jak pro dávky již splatné, tak pro dávky splatné v budoucnu.

Článek 12

Pokud tato Úmluva nestanoví jinak, není přípustné, aby orgán dožádaného státu přezkoumával rozhodnutí ve věci samé.

ČÁST III

Řízení o uznání a výkon rozhodnutí

Článek 13

Pokud tato Úmluva nestanoví jinak, řízení o uznání a výkon rozhodnutí se řídí právem dožádaného státu.

Článek 14

Kdykoli je možno žádat také o částečné uznání a výkon rozhodnutí.

Článek 15

Oprávněnému, jemuž byla ve státě, kde rozhodnutí bylo vydáno, poskytnuta zcela nebo zčásti

právní pomoc nebo osvobození od nákladů a výloh, přísluší v každém řízení o uznání nebo výkon rozhodnutí nejvýhodnější právní pomoc anebo nejsírsí osvobození od nákladů a výloh tak, jak to stanoví právní řád dožádaného státu.

Článek 16

V řízení, na které se vztahuje tato Úmluva, nelze požadovat složení jistoty, záruky nebo depozita, bez ohledu na jejich označení, jimiž by měla být zajištěna náhrada nákladů řízení a výloh s ním spojených.

Článek 17

Účastník, který žádá o uznání nebo výkon rozhodnutí, musí předložit:

1. úplný a věrohodný opis rozhodnutí,
2. doklad o tom, že proti rozhodnutí není již ve státě, kde bylo vydáno, přípustný řádný oprávněný prostředek, a pokud je to třeba, že je vykonatelné;
3. jde-li o rozhodnutí pro zmeškání, originál nebo ověřený opis dokladu o tom, že účastník, který se k jednání nedostavil, byl podle práva státu, kde bylo rozhodnutí vydáno, řádně vyzooměn o zahájení řízení, jakož i o podstatě nároku;
4. podle okolností doklad o tom, že účastníkovi byla poskytnuta právní pomoc nebo osvobození od poplatků a nákladů ve státě, kde bylo rozhodnutí vydáno;
5. ověřený překlad dokladů uvedených shora, s výjimkou případů, kdy orgán dožádaného státu takový překlad nevyžaduje.

Nebudou-li výše uvedené doklady předloženy nebo neumožňuje-li obsah rozhodnutí, aby orgán dožádaného státu ověřil, zda jsou splněny podmínky této Úmluvy, povolí tento orgán lhůtu k předložení potřebných dokladů.

Ověření ani jinou formální náležitost nelze vyžadovat.

ČÁST IV

Dodatečná ustanovení týkající se veřejných institucí

Článek 18

Rozhodnutí vydané proti povinnému na žádost veřejné instituce, která se domáhá náhrady plnění poskytnutého oprávněnému, bude podle této Úmluvy uznáno a vykonáno:

1. jestliže veřejná instituce může obdržet takovou náhradu podle právního řádu, jemuž podléhá; a
2. jestliže vyživovací povinnost mezi oprávněným a povinným je stanovena vnitrostátním právem, jehož je třeba použít podle předpisů mezinárodního práva soukromého dožádaného státu.

Článek 19

Veřejná instituce může žádat o uznání nebo výkon rozhodnutí vydaného mezi oprávněným a povinným, a to v rozsahu plnění, které poskytla oprávněnému podle právního řádu, jemuž podléhá,

jestliže jí přísluší oprávnění, aby namísto oprávněného bez dalšího požádala o uznání a výkon rozhodnutí.

Článek 20

Bez zřetele na ustanovení článku 17, musí veřejná instituce, která žádá o uznání nebo výkon rozhodnutí, předložit všechny doklady prokazující, že splňuje podmínky článku 18, odst. 1 nebo článku 19, a že plnění bylo oprávněnému poskytnuto.

ČÁST V

Smíry

Článek 21

Smír, který je vykonatelný ve státě jeho vydání, bude uznán a vykonán za stejných podmínek jako rozhodnutí, pokud takové podmínky na něj lze použít.

ČÁST VI

Jiná ustanovení

Článek 22

Smluvní státy, podle jejichž práva jsou majetkové převody omezeny, přiznají nejvyšší přednost majetkovým převodům, jež jsou určeny k úhradě výživného nebo nákladů a útrat vzniklých v souvislosti s uplatňováním nároku podle této Úmluvy.

Článek 23

Tato Úmluva nebrání, aby bylo použito jiného mezinárodního instrumentu platného mezi státem, kde bylo rozhodnutí vydáno a státem dožádaným nebo jiného právního předpisu dožádaného státu, umožňujícího uznání nebo výkon rozhodnutí anebo smírů.

Článek 24

Této Úmluvy se použije bez ohledu na dobu, kdy bylo rozhodnutí vydáno.

Bylo-li rozhodnutí vydáno před tím, než tato Úmluva vstoupila v platnost mezi státem, kde bylo rozhodnutí vydáno a státem dožádaným, bude v dožádaném státě uznáno jen pro platby splatné po takovém vstupu v platnost.

Článek 25

Každý smluvní stát může kdykoli prohlásit, že ustanovení této Úmluvy budou ve vztazích se státy, které učiní stejné prohlášení, rozšířena na úřední listinu („acte authentique“) sepsanou orgánem nebo veřejným úředníkem anebo před nimi a přímo vykonatelnou ve státě, kde byla vydána, pokud mohou být tato ustanovení na takové listiny použita.

Článek 26

Každý smluvní stát si může v souladu s článkem 34 vyhradit právo neuznat nebo nevykonat:

1. rozhodnutí nebo smíry, pokud se týkají výživného za období, kdy oprávněný již dosáhl věku 21 let nebo kdy již uzavřel manželství, s výjimkou případů, kdy povinným je manžel anebo bývalý manžel;

2. rozhodnutí nebo smíry o vyživovací povinnosti

a) mezi příbuznými v poboční linii,

b) mezi osobami sešvagřenými;

3. rozhodnutí nebo smíry, které neukládají periodické placení výživného.

Smluvní stát, který výhradu učiní, se již nemůže této Úmluvy dovolávat pokud jde o rozhodnutí a smíry, která výhradou vyloučil.

Článek 27

Je-li vyživovací povinnost ve smluvním státě upravena dvěma nebo více právními řady, použitelnými pro různé kategorie osob, každý odkaz na právo tohoto státu bude znamenat odkaz na ten právní řád, který jeho právo určuje jako rozhodné pro danou kategorii osob.

Článek 28

Jestliže smluvní stát tvoří dva nebo více územních celků, v nichž pro uznání a výkon rozhodnutí platí různé právní řady:

1. každý odkaz na právo, řízení nebo orgán státu, kde rozhodnutí bylo vydáno, bude znamenat odkaz na právo, řízení nebo orgán územního celku, ve kterém rozhodnutí bylo vydáno;

2. každý odkaz na právo, řízení nebo orgán dožádaného státu bude znamenat odkaz na právo, řízení nebo orgán územního celku, ve kterém se o uznání nebo výkon žádá;

3. každý odkaz podle bodů 1 a 2 buď na právo či řízení státu, kde bylo rozhodnutí vydáno, nebo na právo či řízení státu dožádaného, je třeba vyložit tak, že zahrnuje všechny rozhodné právní normy a zásady smluvního státu, které platí v územních celcích, které tento smluvní stát tvoří;

4. každý odkaz na bydliště oprávněného nebo povinného bude znamenat bydliště na území celku, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno.

Každý smluvní stát může kdykoli prohlásit, že při provádění některých ustanovení této Úmluvy nepoužije některých z těchto pravidel.

Článek 29

Tato Úmluva nahrazuje ve vztazích mezi státy, které jsou jejími členy, Úmluvu o uznání a výkon rozhodnutí o vyživovací povinnosti k dětem, uzavřenou v Haagu 15. dubna 1958.

ČÁST VII

Závěrečná ustanovení

Článek 30

Tato Úmluva je vyložena k podpisu státům, které byly členy Haagské konference mezinárodního práva soukromého v době jejího XII. zasedání.

Úmluva bude ratifikována, přijata nebo schválena a listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení budou uloženy u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí.

Článek 31

Každý ze států, který se stal členem Haagské konference mezinárodního práva soukromého po jejím dvanáctém zasedání nebo který je členem Organizace spojených národů nebo některé její odborné organizace nebo který je členem Statutu Mezinárodního soudního dvora, může k této Úmluvě přistoupit po jejím vstupu v platnost podle článku 35, odst. 1.

Listina o přístupu bude uložena u ministerstva zahraničních věcí Nizozemí.

Přístup bude účinný pouze ve vztahu mezi státem přistupujícím a těmi smluvními státy, které proti němu nevnesou námitky ve lhůtě dvanácti měsíců od obdržení notifikace podle článku 37 odst. 3. Takovou námitku může vznést rovněž členský stát při ratifikaci, přijetí nebo schválení Úmluvy po přístupu k ní. Takové námitky budou oznámeny ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Článek 32

Každý stát může při podpisu, ratifikaci, přijetí nebo schválení nebo při přístupu prohlásit, že Úmluva se vztahuje na všechna území, za jejichž mezinárodní styk je odpovědný, nebo na některá z těchto území. Toto prohlášení nabude účinnosti pro tento stát v době vstupu Úmluvy v platnost.

Později bude takové rozšíření oznámeno ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Rozšíření bude účinné ve vztazích mezi smluvními státy, které nevnesou ve lhůtě dvanácti měsíců od obdržení notifikace podle článku 37, odst. 4, námitky proti rozšíření, a územím nebo územími, za jejichž mezinárodní styk je zmíněný stát odpovědný a ve vztahu k nimž byla notifikace provedena.

Takovou námitku může vznést rovněž členský stát při ratifikaci, přijetí nebo schválení Úmluvy po rozšíření.

Takové námitky budou oznámeny ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Článek 33

Smluvní stát, který má dva nebo více územních celků, ve kterých platí různé právní řády pro

uznání a výkon rozhodnutí o vyživovací povinnosti, může při podpisu, ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu prohlásit, že tato Úmluva se vztahuje na všechny jeho územní celky nebo pouze na některé z nich a může kdykoliv změnit toto prohlášení tím, že vydá prohlášení nové.

Tato prohlášení budou oznámeny ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí a výslovně v nich bude uveden územní celek, na který se bude Úmluva vztahovat.

Ostatní smluvní státy budou moci odmítnout uznání rozhodnutí o vyživovací povinnosti, jestliže v době, kdy se bude žádat o uznání, se Úmluva nebude vztahovat na územní celek, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno.

Článek 34

Každý stát může nejpozději při ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu učinit jednu nebo více výhrad podle článku 26. Jakákoliv jiná výhrada nebude přípustná.

Každý stát rovněž může, při notifikaci rozšíření Úmluvy podle článku 32, učinit jednu nebo více výhrad účinných pro území nebo některá z území, kterých se rozšíření týká.

Každý smluvní stát může kdykoliv odvolat výhradu, kterou učinil. Toto odvolání bude oznámeno ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí.

Výhrada pozbude účinnosti prvního dne třetího kalendářního měsíce po notifikaci uvedené v předešlé odstavci.

Článek 35

Tato Úmluva vstoupí v platnost prvního dne třetího kalendářního měsíce po uplynutí lhůty podle o ratifikaci, přijetí nebo schválení podle článku 30.

Poté vstoupí Úmluva v platnost:

1. pro každý stát, který ji později ratifikuje, přijme nebo schválí, prvního dne třetího kalendářního měsíce po uložení jeho listiny o ratifikaci, přijetí nebo schválení;

2. pro každý přistupující stát prvního dne třetího kalendářního měsíce po uplynutí lhůty podle článku 31.

3. pro území, na které byla Úmluva rozšířena podle článku 32, prvního dne třetího kalendářního měsíce po uplynutí lhůty podle uvedeného článku.

Článek 36

Tato Úmluva bude platit pět let ode dne svého vstupu v platnost podle článku 35, odst. 1 i pro státy, které ji budou ratifikovat, přijmou ji nebo ji schválí nebo k ní přistoupí později.

Nebude-li Úmluva vypovězena, prodlužuje se její platnost vždy na dalších pět let.

Vypověď je třeba oznámit nejpozději šest mē-

síci před uplynutím pětiletého období platnosti ministerstvu zahraničních věcí Nizozemí. Výpověď se může omezit na některá území, na která se Úmluva vztahuje.

Výpověď bude účinná pouze pro stát, který ji oznámil. Pro všechny ostatní smluvní státy zůstane Úmluva v platnosti.

Článek 37

Ministerstvo zahraničních věcí Nizozemí oznámí členským státům Konference, jakož i státům, které přistoupí podle ustanovení článku 31:

1. podpisy, ratifikace, přijetí a schválení podle článku 30;

2. datum, kterým tato Úmluva vstoupí v platnost podle ustanovení článku 35;

3. přístupy podle článku 31 a data, kterými nabudou účinnosti;

4. rozšíření podle článku 32 a data, kterými nabude účinnosti;

5. námitky vznesené proti přístupům a rozšířením podle článků 31 a 32;

6. prohlášení podle článků 25 a 32;

7. výpovědi podle článku 36;

8. výhrady podle článků 28 a 34 a odvolání výhrad podle článku 34.

Na důkaz toho podepsaní, řádně k tomu zmocnění, tuto Úmluvu podepsali.

Dáno v Haagu dne 2. října 1972 v jazyce anglickém a francouzském, přičemž oba texty mají stejnou platnost, v jednom vyhotovení, které bude uloženo v archívech vlády Nizozemí a jehož ověřená kopie bude diplomatickou cestou předána každému ze států, které jsou členy Haagské konference o mezinárodním právu soukromém v době jejího dvanáctého zasedání.

133

V Y H L Á Š K A

ministra zahraničních věcí

ze dne 1. listopadu 1976

o Protokolu, kterým se mění a doplňuje Smlouva mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech, podepsaná v Praze dne 11. září 1956

Dne 10. prosince 1975 byl v Berlíně podepsán Protokol, kterým se mění a doplňuje Smlouva mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech, podepsaná v Praze dne 11. září 1956.

S Protokolem vyslovilo souhlas Federální shro-

máždění Československé socialistické republiky a prezident republiky jej ratifikoval. Ratifikační listiny byly vyměněny v Praze dne 21. října 1976.

Podle své části II Protokol vstoupil v platnost dnem 21. října 1976.

České znění Protokolu se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Cháoupek v. r.

P R O T O K O L,

kterým se mění a doplňuje Smlouva mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech, podepsaná v Praze dne 11. září 1956

Prezident Československé socialistické republiky a Státní rada Německé demokratické republiky, přejíce si prohloubit a zdokonalit smluvní vztahy mezi oběma státy v oblasti právních styků, rozhodli se změnit a doplnit Smlouvu mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech, podepsanou v Praze dne 11. září 1956.

K tomu účelu jmenovali svými zmocněnci:

Prezident Československé socialistické republiky

Dr. Jana Ně m c o,

ministra spravedlnosti České socialistické republiky,

Státní rada Německé demokratické republiky

Hanse-Joachima He u s i n g e r a,

náměstka předsedy Rady ministrů Německé demokratické republiky a ministra spravedlnosti,

kterí po výměně svých plných mocí shledaných v dobré a náležitě formě se shodli na následujícím.

I.

Smlouva mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích v občanských, rodinných a trestních věcech, podepsaná v Praze dne 11. září 1956 (dále jen „Smlouva“) se mění, případně doplňuje takto:

1. Po článku 4 Smlouvy se vkládá článek 4 A tohoto znění:

Č l á n e k 4 A

(1) Právní pomoc zahrnuje také zjišťování pobytu osob na území smluvní strany, proti nimž jsou nebo budou osobami, jež mají bydliště na území druhé smluvní strany, uplatňovány občanskoprávní či rodinnoprávní nároky. Dožadující se orgány jsou

povinny poskytnout za tím účelem podklady, z nichž vyplývají údaje pro zjištění pobytu.

(2) Právní pomoc obsahuje dále zjišťování organizace, v níž jsou zaměstnány osoby povinné platit výživné, je-li nebo má-li být výživné uplatňováno osobami, oprávněnými výživné požadovat, které mají své bydliště nebo pobyt na území druhé smluvní strany. Tato povinnost zahrnuje také zjištění výše měsíčního příjmu, jehož dlužník dosahoval během posledních 12 měsíců.

2. Článek 16 Smlouvy zní takto:

Článek 16

Jazyk

(1) Orgány smluvních stran užívají ve vzájemném právním styku vlastního jazyka nebo jazyka ruského.

(2) K usnadnění právního styku se podle možnosti připojují překlady písemností v jazyce požadované smluvní strany i v těch případech, v nichž je Smlouva povinně nepředepisuje.

3. Po článku 16 Smlouvy se vkládá článek 16 A tohoto znění:

Článek 16 A

Dohody k provedení Smlouvy

Příslušná ministerstva a generální prokurátoři smluvních stran mohou na základě a k provedení Smlouvy sjednávat dohody.

4. Článek 22 Smlouvy zní takto:

Článek 22

(1) Státním občanům jedné smluvní strany bude na území druhé smluvní strany poskytnuto osvobození od poplatků a záloh pro řízení za stejných podmínek a ve stejném rozsahu jako vlastním státním občanům.

(2) Osvobození od poplatků a záloh podle odstavce 1 platí pro všechny procesní úkony, které se v tomto řízení vyskytnou i před soudy druhé smluvní strany, včetně výkonu rozhodnutí.

5. Článek 27 Smlouvy zní takto:

Článek 27

Uzavření manželství

(1) Podmínky uzavření manželství se určují pro každého z budoucích manželů podle zákonů smluvní strany, jejímiž je státním občanem.

(2) Forma uzavření manželství se řídí podle zákonů smluvní strany, na jejímiž území se manželství uzavírá.

(3) Forma uzavření manželství, jež se uzavírá před členem diplomatického nebo konzulárního zastoupení, který je k tomu zmocněn, se řídí podle

zákonů státu vysílajícího diplomatického nebo konzulárního zástupce.

6. Po článku 27 Smlouvy se vkládají články 27 A, 27 B, 27 C, 27 D a 27 E tohoto znění:

Osobní a majetkové vztahy manželů

Článek 27 A

(1) Osobní a majetkové vztahy manželů stejného státního občanství se řídí podle zákonů smluvní strany, jejímiž jsou státními občany.

(2) Je-li jeden z manželů státním občanem jedné smluvní strany a druhý státním občanem druhé smluvní strany, řídí se jejich osobní a majetkové vztahy zákony smluvní strany, na jejímiž území mají či měli poslední společné bydliště. Neměli-li takové společné bydliště, užije soud vlastního práva.

Článek 27 B

(1) Pro rozhodování o osobních a majetkových vztazích manželů má pravomoc soud smluvní strany, jejímiž jsou manželé státními občany. Mají-li manželé v době podání návrhu své bydliště na území druhé smluvní strany, má pravomoc také soud této smluvní strany.

(2) Je-li jeden z manželů státním občanem jedné smluvní strany a druhý státním občanem druhé smluvní strany, má pro rozhodování o osobních a majetkových vztazích manželů pravomoc soud smluvní strany, na jejímiž území mají nebo měli manželé poslední společné bydliště.

(3) Nemají-li manželé společné bydliště, mají pravomoc soudy obou smluvních stran.

(4) Bylo-li řízení zahájeno u soudu jedné smluvní strany, nemůže být též nárok mezi těmiž účastníky uplatňován u soudu druhé smluvní strany. Soud, u něhož byl nárok uplatněn později, vysloví z úřední moci svou nepřislusnost.

Rozvod

Článek 27 C

(1) Pro rozvod manželství platí zákony smluvní strany, jejímiž státními občany jsou oba manželé v době podání návrhu.

(2) Je-li jeden z manželů státním občanem jedné smluvní strany a druhý státním občanem druhé smluvní strany, užije soud, u něhož se řízení o rozvod koná, vlastní zákony.

Článek 27 D

(1) Pro rozvod podle článku 27 C, odstavec 1 Smlouvy má pravomoc soud smluvní strany, jejímiž státními občany jsou manželé v době podání návrhu. Mají-li oba manželé v době podání návrhu své bydliště na území druhé smluvní strany, má pravomoc i tento soud.

(2) Pro rozvod podle článku 27 C, odstavec 2

Smlouvy má pravomoc soud smluvní strany, na jejímž území mají oba manželé své bydliště.

(3) Má-li jeden z manželů své bydliště na území jedné smluvní strany a druhý na území druhé smluvní strany, mají pro řízení o rozvod manželství pravomoc soudy obou smluvních stran.

(4) Bylo-li řízení zahájeno u soudu jedné smluvní strany, nemůže být též nárok mezi týmiž účastníky uplatňován u soudu druhé smluvní strany. Soud, u něhož byl nárok uplatněn později, vysloví z úřední moci svou nepříslušnost.

Článek 27 E

Pro zjištění neplatnosti manželství nebo pro určení, zda tu manželství je či není, stejně jako pro pravomoc v těchto případech, platí přiměřeně ustanovení článků 27 a 27 D Smlouvy.

7. Články 28, 29 a 30 Smlouvy znějí takto:

Právní vztahy mezi rodiči a dětmi

Článek 28

(1) Určení a popření otcovství se řídí podle zákonů smluvní strany, jejíž státní občanství získalo dítě narozením.

(2) Pro formu uznání otcovství stačí dodržet zákony smluvní strany, na jejímž území bylo prohlášení o uznání učiněno.

Článek 29

Právní vztahy mezi rodiči a dětmi se řídí zákony smluvní strany, jejíž státním občanem je dítě.

Článek 30

(1) Pro rozhodování o právních vztazích, uvedených v článcích 28 a 29 Smlouvy má pravomoc jak soud smluvní strany, jejímž je dítě státním občanem, tak i soud smluvní strany, na jejímž území má dítě své bydliště nebo pobyt.

(2) Bylo-li řízení zahájeno u soudu jedné smluvní strany, nemůže být též nárok mezi týmiž účastníky uplatňován u soudu druhé smluvní strany. Soud, u něhož byl nárok uplatněn později, vysloví z úřední moci svou nepříslušnost.

8. Článek 49 Smlouvy se mění na čl. 49 A, před nějž se vkládá nový článek 49, který zní takto:

Článek 49

Pravomocná rozhodnutí orgánů jedné smluvní strany o nemajetkových věcech občanských a rodinných budou na území druhé smluvní strany bez dalšího řízení uznávána měl-li orgán, který rozhodnutí vydal, pravomoc podle ustanovení této Smlouvy a žádný orgán druhé smluvní strany nevydal již dříve pravomocné rozhodnutí v této věci mezi týmiž účastníky řízení.

9. Článek 52 odstavec 2 Smlouvy zní takto:

(2) Návrh je třeba podat buď u justičního úřadu, který o věci rozhodl v první stolici, nebo u justičního úřadu, který je příslušný návrh vyřídit ve věci samé. Návrh podaný u soudu první stolice bude postoupen justičnímu úřadu, příslušnému k rozhodnutí ve věci samé. Návrh na povolení výkonu rozhodnutí se pokládá zároveň za návrh na provedení výkonu rozhodnutí. Smluvní strany zaručují, že výkon rozhodnutí bude proveden z úřední moci.

10. Článek 60 Smlouvy zní takto:

Článek 60

Žádost o převzetí trestního stíhání

(1) Smluvní strany se zavazují na žádost druhé smluvní strany provádět podle vlastních zákonů trestní stíhání svých státních občanů, kteří jsou podezřelí, že na území dožadující smluvní strany spáchali trestný čin nebo přečin (Straftat).

(2) Smluvní strany mohou žádat o převzetí stíhání takových porušení práva, jež se podle právního řádu dožadující smluvní strany považují za trestný čin nebo přečin (Straftat) a podle právního řádu dožádané smluvní strany jen za přestupek nebo porušení pořádkových předpisů.

Dožádaná smluvní strana vyřídí dožádání podle vlastních právních předpisů.

(3) Občanskoprávní nároky osob, poškozených porušením práva, uplatněné v převzatém řízení, se stanou — byl-li podán návrh na náhradu škody — součástí řízení.

11. Za článek 60 Smlouvy se vkládá článek 60 A tohoto znění:

Článek 60 A

Řízení při žádostech o převzetí trestního stíhání

(1) K žádosti o převzetí trestního stíhání třeba připojit:

- údaje, týkající se osoby, včetně jejího státního občanství,
- popis skutkového stavu,
- důkazní prostředky,
- prvopis spisů nebo jejich ověřený opis, pokud je to zapotřebí, jinak výsledek vyšetřování,
- opis znění ustanovení, jichž má být užito na čin podle práva platného v místě činu,
- návrh na náhradu škody,
- návrh na trestní stíhání, pokud je to podle práva dožádané smluvní strany zapotřebí.

(2) Žádost o převzetí trestního stíhání musí být podepsána a opatřena razítkem příslušného orgánu.

(3) Jestliže se obviněný v době žádosti o převzetí trestního stíhání nachází ve vyšetřovací vazbě nebo byl předběžně zadržen, třeba zajistit jeho převoz na území druhé smluvní strany.

(*) Dožadovaná smluvní strana je povinna dožadující smluvní straně podat zprávu o konečném rozhodnutí. Na požádání dožadující smluvní strany je třeba jí zaslat vyhotovení konečného rozhodnutí.

12. Článek 61 Smlouvy zní takto:

Článek 61

Způsob styku

(1) Ve věcech vydání a při převzetí trestního stíhání se stýkají ministři spravedlnosti a generální prokurátoři smluvních stran navzájem v rámci své působnosti.

(2) Činitelé jmenovaní v odstavci 1 mohou smluvit, že při převzetí trestního stíhání se budou navzájem stýkat soudy nebo prokurátoři smluvních stran.

II.

Protokol bude ratifikován a vstoupí v platnost dnem výměny ratifikačních listin. Výměna ratifikačních listin bude provedena v Praze.

Protokol je součástí Smlouvy mezi Československou republikou a Německou demokratickou republikou o právních stycích ve věcech občanských, rodinných a trestních, podepsané v Praze dne 11. září 1956, a má stejnou dobu platnosti jako Smlouva sama.

Dáno v Berlíně dne 10. prosince 1975 ve dvou vyhotoveních, každé v české a německé řeči, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Na důkaz toho zmocněnci tento Protokol podepsali a opatřili svými pečeti.

Za Československou socialistickou republiku:

Dr. Jan Němec v. r.

Za Německou demokratickou republiku:

Heusinger v. r.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Ministerstvo zemědělství a výživy České socialistické republiky

vydalo podle ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, a podle ustanovení § 95 zákoníku práce, v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ministerstvem práce a sociálních věcí ČSR a ústředním výborem Odborového svazu pracovníků potravinářského průmyslu **výnos ze dne 1. srpna 1976 čj. 930/76-413, kterým se mění a doplňuje výnos ministerstva zemědělství a výživy České socialistické republiky o odměňování technickohospodářských pracovníků ve strojírenských organizacích v působnosti ministerstva zemědělství a výživy ČSR** ze dne 28. února 1975 čj. 30/75-IX/3, registrovaný ve Sbírce zákonů částka 2/1976.

Výnos nabyl účinnosti dne 1. srpna 1976 a lze do něho nahlédnout na ministerstvu zemědělství a výživy České socialistické republiky, generálních ředitelstvích, oborových podnicích a národních podnicích potravinářského průmyslu.

Výnos bude uveřejněn v částce 8/1976 Věstníku ministerstva zemědělství a výživy ČSR.

Ministerstvo vnitra Slovenské socialistické republiky

vydalo podle § 43 odst. 2 zákona č. 133/1970 Sb., o působnosti federálních ministerstev, a § 95 zákoníku práce v dohodě s federálním ministerstvem práce a sociálních věcí, ministerstvem práce a sociálních věcí Slovenské socialistické republiky a Slovenským výborem odborového svazu pracovníků státních orgánů, peněžnictví a zahraničního obchodu **výnos ze dne 15. září 1976 čj. HS-861/13-1976 o odměňování některých kategorií pracovníků bezpečnostního úseku ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky a útvarů Sboru národní bezpečnosti v jeho působnosti.**

Výnos se vztahuje na pracovníky vykonávající vědecké, vědeckotechnické a odborné práce ve výzkumu a vývojové základně, řemeslnické nebo jiné manuální práce, na řidiče silničních motorových vozidel, členy závodní stráže, strážné a vrátné bezpečnostního úseku ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky a útvarů Sboru národní bezpečnosti v jeho působnosti. Upravuje základní mzdu, pohyblivé části mzdy, příplatky, jakož i podmínky pro přiznávání uvedených peněžních náležitostí.

Současně se zrušuje čl. 6 až 9 výnosu ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky ze dne 1. února 1973 čj. HS-756/13-1972 (registrovaný v částce 11/1973 Sb.), o odměňování některých kategorií pracovníků v působnosti ministerstva vnitra Slovenské socialistické republiky na bezpečnostním úseku, včetně přílohy č. 4 a 6 tohoto výnosu.

Do tohoto výnosu lze nahlédnout na ministerstvu vnitra Slovenské socialistické republiky, krajských správách SNB a na okresních odděleních VB v Slovenské socialistické republice.